

A Szegedi Ítéltábla mint másodfokú bíróság Szegeden, 2013. október 16. napján tartott fellebbezési nyilvános ülés alapján meghozta a következő

Í T É L E T E T :

A **testi sértés büntette** miatt az I. r. **vádlott ÉS TÁRSA** ellen indított büntetőügyben a **Gyulai Törvényszék** 2013. április 23. napján kihirdetett **6.B.383/2012/23.** számú ítéletének az I. rendű vádlottra vonatkozó részét **megváltoztatja** az alábbiak szerint:

Az I. rendű vádlott cselekménye a **Btk. 164. § (1) bekezdésébe ütköző és a (8) bekezdés 1. fordulata szerint minősülő testi sértés büntette.**

Az I. rendű vádlottal szemben 2 (kettő) év szabadságvesztést tekint kiszabottnak, melyet börtönben rendel végrehajtani.

Az I. rendű vádlott a szabadságvesztés végrehajtásának elrendelése esetén legkorábban a büntetés kétharmad részének kiállása után bocsátható feltételes szabadságra.

A Bj.1/53/2012/2. alatti **üvegdarabok száma helyesen 7.**

Egyebekben az első fokú ítélet I. rendű vádlottra vonatkozó részét helybenhagyja.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I N D O K O L Á S :

Az elsőfokú bíróság az I. rendű vádlottat a Btk. 170. § (1) bekezdésébe ütköző és a (6) bekezdés 1. fordulata szerint minősülő és büntetendő testi sértés büntette miatt 2 év, végrehajtásában 4 év próbaidőre felfüggesztett börtönre ítélte, egyben elrendelte pártfogó felügyeletét. Az eljárás során lefoglalt 2 darab zsebkendő és 17 darab üvegdarab lefoglalását megszüntette és azokat megsemmisíteni rendelte, míg a felmerült bűnügyi költségből I. rendű vádlottat 79.867- forint, míg az I. rendű és fellebbezéssel nem érintett II. rendű vádlottakat egyetemlegesen 20.307- forint

megfizetésére kötelezte.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen az I. rendű vádlott és védője jelentettek be fellebbezést felmentés érdekében, vélt jogos védelem miatt, tévedés jogcímén.

A Szegedi Fellebbviteli Főügyészség Bf.194/2003/1/II. számú átiratában a tényállás és a bűnösségi körülmények kiegészítése mellett az első fokú ítélet helybenhagyására tett indítványt azzal, hogy az életveszélyre, mint eredményre az I. rendű vádlottnak az eshetőlegesen szándéka terjedt ki.

A fellebbezések alaptalanok.

A másodfokú bíróság az első fokú ítéletet és az azt megelőző bírósági eljárást a Be. 348. § (1) bekezdése alapján felülbírálván, eljárási szabálysértést nem észlelt.

Az elsőfokú bíróság a bizonyítékok mérlegelésével döntően megalapozott tényállást állapított meg, az csupán kis mértékben szorul kiegészítésre az iratok egybehangzó adataira figyelemmel, a Be. 352. § (1) bekezdés a) pontja alapján:

Az I. rendű vádlott a cselekmény elkövetése idején 176 cm magas és kb. 100 kg súlyú, míg a II. rendű vádlott 180 cm és kb. 65 kg súlyú volt.

Egyebekben az első fokú ítélet tényállása hiánytalan, azt a másodfokú bíróság a fenti kiegészítéssel határozatának alapjául elfogadta.

Az ítélőtábla álláspontja szerint az I. rendű vádlott felmentését célzó fellebbezések részben a bizonyítékok mérlegelése ellen irányulnak. Azt sérelmezik, hogy az elsőfokú bíróság elvetve az I. rendű vádlott azon tárgyalási vallomását, mely szerint a II. rendű vádlott támadása folytán került sor részéről az életveszélyes sérülés okozására, elvetette, és az I. rendű vádlott nyomozati vallomása, a II. rendű vádlott vallomása és az egyéb bizonyítékok alapján bűnösségét a terhére rótt bűncselekményben megállapította.

Az elsőfokú bíróság a bizonyítási eljárást széles körben lefolytatta. Részletesen számot adott arról, hogy mely bizonyítékok alapján találta megállapíthatónak, hogy az I. rendű vádlott a bűncselekményt úgy követte el, ahogyan azt a tényállásában megállapította. Azon körülmények, melyre a védő perbeszédében hivatkozott - így a II. rendű vádlott kevert személyiségzavara, illetőleg polytoxikomániája, és egyes tanúk esetleges elfogultsága - mind ismert volt az elsőfokú bíróság előtt és ennek ellenére elfogadta ezeket a bizonyítékokat.

Bf.I.247/2013/3.

A bizonyítékok értékelése az elsőfokú bíróság feladata. Megalapozott tényállás esetén a bizonyítékok eltérő értékelésére a másodfokú eljárásban nem kerülhet sor, így a bizonyítékok mérlegelése ellen irányuló fellebbezések eredményre nem vezethettek.

A másodfokú bíróság mindenben egyetértett az elsőfokú bíróságnak a jogos védelem, illetőleg a vélt jogos védelemmel kapcsolatban kifejtett álláspontjával.

Az elsőfokú bíróság által megállapított és így a másodfokú eljárásban is irányadó tényállás szerint az I. és a II. rendű vádlottak között kialakult konfliktus két szakaszra volt bontható. A verekedés első fázisában az I. és II. rendű vádlottak között kölcsönös dulakodás alakult ki, melynek során mindketten a földre kerültek. Töretlen a bírói gyakorlat, hogy kölcsönös tettelegesség esetén jogos védelmi helyzetre egyik fél sem hivatkozhat.

A konfliktus második szakaszában az I. rendű vádlott távozott a kocsmából, majd egy félig telt sörösüveggel visszament a sörözőbe és az üveget a nyakán fogva, fejbe ütötte a II. rendű vádlottat.

Tekintettel arra, hogy a tényállásból olyan körülmény nem állapítható meg, hogy az I. rendű vádlott visszatértekor a II. rendű vádlott bármilyen formában támadólag lépett volna fel, ebből következően nem volt olyan körülmény, hogy azt az I. rendű vádlott támadásnak vélhette volna. Az I. rendű vádlott dühében megtorlásból és nem védekezésből követte el a cselekményt. Az előéletéből is megállapítható, hogy nem idegen tőle az ilyen jellegű bűncselekmény elkövetése.

Az I. rendű vádlott a nyomozás során tett saját vallomása sem hivatkozik arra, hogy a konfliktus második szakaszában a II. rendű vádlott vele szemben támadólag lépett volna fel, így sem jogos védelemre, sem vélt jogos védelemre nem hivatkozhat, így tévedés címén sincs helye a II. rendű vádlott felmentésének.

Az e körben az elsőfokú bíróság által kifejtettek mindenben megfelelnek a Kúria jogos védelemről szóló 4/2013. számú Büntető jogegységi határozatában foglaltakkal, ezért mellőzi az ítéletábra az első fokú ítéletet követően meghozott jogegységi határozatra figyelemmel a 15. számú Irányelvre történő hivatkozást.

Az elsőfokú bíróság a fentiekből következően nem tévedett tehát, amikor az I. rendű vádlott bűnösségére következtetett, és cselekményét az általa alkalmazott törvénynek megfelelően minősítette. Helyesen foglalt állást a vonatkozásban is, hogy a testi sértésre az I. rendű vádlottnak az egyenes szándéka irányult. Tévedett azonban, amikor az életveszélyes eredmény bekövetkezése tekintetében is egyenes szándékot

állapított meg.

Az életveszélyt okozó testi sértés esetén tipikusan az eredményre csak az elkövető eshetőleges szándéka terjed ki, amikor is az elkövető előre látja, hogy magatartása folytán életveszélyes sérülés is bekövetkezhet, és abba belenyugodva követi el a cselekményt.

Az egyenes szándék megállapítására abban az esetben van lehetőség, amennyiben az elkövető előre látja az eredmény bekövetkezésének elkerülhetetlenségét, és az eredmény bekövetkezését kívánja. Ilyen esetben azonban már általában emberölés kísérlete megállapításának van helye.

A fentiekből következik, hogy az ítélőtábla jelen ügyben az I. rendű vádlott vonatkozásában azt állapította meg, hogy az életveszélyes sérülésre, mint eredményre az I. rendű vádlottnak csupán az eshetőleges szándéka terjedt ki, osztva a fellebbviteli főügyészség álláspontját.

A másodfokú bíróság eljárása során vizsgálta, hogy az I. rendű vádlottal szemben a Btk. 2. §-ára figyelemmel az elkövetéskor, vagy az elbíráláskor hatályban lévő törvényt kell-e alkalmazni. E körben több körülményt is vizsgálni kellett.

Az I. rendű vádlott terhére megállapított bűncselekmény büntetési tételében nincs változás a két törvényt tekintve. Azt az elkövetéskor és az elbíráláskor is 2-8 évig terjedő szabadságvesztéssel rendeli büntetni a törvény, ugyancsak mindkét törvény esetében a büntetés középmértéke az irányadó.

Ugyanakkor a feltételes szabadságra bocsátás lehetőségének legkorábbi időpontja az új Btk.-ban kedvezőbb, mert az az elkövetéskori törvény esetében a szabadságvesztés háromnegyed részének, az elbíráláskori törvény értelmében pedig a kétharmad részének kitöltése után válhat esedékessé. A Kúria 4/2013. számú BK véleménye értelmében a feltételes szabadságra bocsátás kedvezőbb időpontja indokolja az elbíráláskori törvény alkalmazását, ezért az ítélőtábla a Btk. 2. §-a alapján az I. rendű vádlottal szemben az elbíráláskor hatályban levő 2012. évi C. törvényt alkalmazta.

Ennek megfelelően megállapította, hogy az I. rendű vádlott cselekménye ezen törvény alapján a Btk. 164. § (1) bekezdésébe ütköző és a (8) bekezdés 1. fordulata szerint minősülő testi sértés büntette.

Bf.I.247/2013/3.

Az elsőfokú bíróság által értékelt bűnösségi körülmények kiegészítésre, illetőleg

helyesbítésre szorulnak:

Mellőzte az enyhítő körülmények köréből, hogy a halál bekövetkezésének lehetősége távoli volt, tekintettel arra, hogy az I. rendű vádlott bűnösségét nem emberölés kísérletében, hanem életveszélyt okozó testi sértés büntetében állapította meg a bíróság. További súlyosító körülmény azonban a testi épség elleni bűncselekmények elszaporodottsága.

Az elsőfokú bíróság az 5 év középértéktől nagy mértékben az I. rendű vádlott javára tért el, amikor vele szemben a törvényi minimumot, azaz 2 év szabadságvesztést szabott ki. Az ítélet tábla álláspontja szerint messzemenően figyelembe vette az enyhítő körülményeket, amikor a szabadságvesztés végrehajtását próbaidőre felfüggesztette. Ennek figyelembe vételével az elsőfokú bíróság által kiszabott büntetés inkább enyhe, mint súlyos, ezért annak további enyhítése szóba sem jöhet.

Tekintettel arra, hogy a szabadságvesztés kiszabása vonatkozásában az elbíráláskor hatályban lévő törvénynek más a szövegezése, ezért az ítélet tábla a másodfokú határozatban akként rendelkezett, hogy az I. rendű vádlottal szemben 2 év szabadságvesztést tekint kiszabottnak a Btk. 35. § (1) bekezdése alapján, amit a Btk. 37. § (2) bekezdés a) pontja értelmében börtönben rendelt végrehajtani.

A Be. 258. § (2) bekezdés e) pontja alapján megállapította, hogy az I. rendű vádlott a szabadságvesztés végrehajtásának elrendelése esetén a Btk. 38. § (2) bekezdés a) pontja szerint legkorábban a büntetés kétharmad részének kitöltése után bocsátható feltételes szabadságra.

Észlelte az ítélet tábla, hogy a megsemmisíteni rendelt bűnjelek között az üvegdarabok számát az első fokú ítélet tévesen tartalmazta, ezért megállapította, hogy azok száma helyesen 7.

Mivel a másodfokú bíróság az elbíráláskor hatályban lévő törvényt alkalmazta, ezért az első fokú ítélet indokolásában feltüntetett jogszabályhelyek is helyesbítésre szorulnak:

A büntetés kiszabásakor a másodfokú bíróság a Btk. 37. §-a helyett a Btk. 79. §-ára volt figyelemmel.

A Btk. 83. §-a alapján figyelembe vett középértékből kiinduló büntetés kiszabási elv jogszabályi alapja a Btk. 80. § (1) és (2) bekezdése, míg a szabadságvesztés felfüggesztésének jogszabályi alapja a Btk. 89. § (1) és (2) bekezdése helyett a Btk. 85. § (1) és (2) bekezdése, és a pártfogó felügyelet jogszabályi alapja a Btk. 82. § (1) bekezdés d) pontja és (3) bekezdése helyett a Btk. 69. § (1) bekezdés e) pontja, és a

70. § (1) bekezdés c) pontja.

A hivatkozott Btk. 271. § (1) bekezdés helyett a Btk. 339. § (1) bekezdését, a Btk. 38. § (3) bekezdése helyett a Btk. 33. § (4) bekezdését, a Btk. 87. § (1), (2) bekezdés c) pontja helyett a Btk. 82. § (1), (2) bekezdés c) pontját hívta fel.

A kifejtettekből következik, hogy az ítélőtábla a fellebbezéseket alaptalannak ítélte, azonban hivatalból az elsőfokú bíróság ítéletének I. rendű vádlottra vonatkozó részét a Btk. 372. § (1) bekezdése alapján a rendelkező részben foglaltak szerint megváltoztatta, egyebekben pedig a Be. 371. § (1) bekezdése alapján helybenhagyta.

Szeged, 2013. október 16. napján

Gyurisné dr. Komlóssy Éva sk.	Sefta Márta dr. sk.	Dr. Cserhádi Ágota sk.
a tanács elnöke	a tanács tagja, előadó	a tanács tagja

A Szegedi Ítélőtábla Bf.I.247/2013/3. számú ítélete, valamint a Gyulai Törvényszék 6.B.383/2012/23. számú ítéletének az I. rendű vádlottra vonatkozó, és jelen ítélettel meg nem változtatott része a mai napon jogerős és fel nem függesztett részében végrehajtható.

Szeged, 2013. október 16.

Gyurisné dr. Komlóssy Éva sk.
a tanács elnöke